Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 211 349 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. OGUMULA**
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 mei 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 12 mei 2015. Omdat Hongarije verantwoordelijk bleek voor verzoekers verzoek, werd hij hiernaar teruggeleid.

1.2. Op 30 mei 2016 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 juni 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren te zijn in Peshawar (Pakistan). U bent van Pashtoense origine. Vier jaar voor uw komst naar Europa, keerde uw familie naar Gosh (district Kama, provincie Nangarhar) terug. Uw ouders zijn oorspronkelijk van daar afkomstig. U ging zes jaar naar school en werkte daarnaast als geitenhoeder. Uw drie jongere broers wonen bij uw ouders in Kama. Uw zus, die ouder is, woont met haar echtgenoot in Peshawar.

Op 12 mei 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat Hongarije verantwoordelijk bleek voor uw verzoek, werd u naar daar teruggeleid. Na een verblijf daar gedurende meerdere maanden kwam u naar België terug. Op 30 mei 2016 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u wat volgt. U was thuis in Kama toen de Taliban kwamen aankloppen. Zij zeiden tegen uw vader dat u aan de jihad moest deelnemen. Uw vader zei dat zijn zonen te jong waren en de Taliban gingen weg. Enkele dagen later kwamen de Taliban terug. Ze vroegen opnieuw hen te vervoegen. Toen uw vader nogmaals weigerde, kwamen ze met een tegenvoorstel. Zij wilden dat uw vader voor hen zou spioneren in het dorp. Hij moet bijvoorbeeld uitvlooien wie voor de politie werkte. Toen u en uw vader lieten verstaan geen landverraders te zijn, dreigde een van de Talibs ermee u te vermoorden. De andere zeiden dat ze daar eerst de toestemming van hun leider voor nodig hadden, waarna zij opnieuw vertrokken.

Toen er vervolgens een incident gebeurde waarbij meerdere personen van de Taliban gedood werden, meenden de Taliban dat u hen verraden had. Zij kwamen nogmaals naar jullie thuis, maar u was er niet. Uw broer telefoneerde u en zei wat er gaande was, waarna u besliste bij een buur onder te duiken. U bleef daar twee dagen, waarna een smokkelaar u via Torkham naar Peshawar bracht. U bleef daar nog één nacht alvorens uw reis verder te zetten en naar België te komen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviseerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer, alsook de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 29 mei 2015, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u bij aankomst 17 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er werd verder ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu kon het CGVS vaststellen dat u ten eerste uw verblijf in Pakistan op geen enkele manier aannemelijk maakt. Zo legt u geen enkel document neer dat het enigszins geloofwaardig zou maken dat u ooit woonachtig was in Pakistan. Nochtans zou u in Pakistan zes jaar naar school zijn gegaan (CGVS, p.3). U kan ook geen (kopie van een) vluchtelingenkaart tonen, hoewel u en uw gezinsleden wel dergelijk document zouden hebben gehad (CGVS, p.3). U zegt dat uw familie misschien wel een kopie van deze documenten heeft, maar lijkt allerminst geneigd om die ook op te vragen. Niet alleen legt u, die in Pakistan zou zijn opgegroeid, geen enkel document neer dat zulks zou kunnen staven, het CGVS stelt ook vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw zogezegde verblijf in Pakistan allesbehalve kunnen overtuigen. U zegt dat uw ouders ooit naar Pakistan verhuisden maar kan niet verduidelijken in welk jaar dat was (CGVS, p.5). U meent dat er oorlog was in Afghanistan maar heeft geen idee welke dan de strijdende partijen waren (CGVS, p.5). Waarom uw ouders en andere familieleden uiteindelijk zouden hebben beslist Afghanistan te verlaten, weet u niet (CGVS, p.5, 6).

Voorts is het opmerkelijk dat u zou zijn opgegroeid in Pakistan maar dat u het Urdu naar eigen zeggen geenszins machtig bent. Ook het Engels, de tweede officiële taal van Pakistan, zou u zich pas hier enigszins eigen hebben gemaakt (CGVS, p.2). U stelt voorts altijd in Ghazana Camp in Peshawar stad te hebben gewoond maar weet niet tot welke provincie Peshawar behoort (CGVS, p.15). Een inwoner van de stad zal toch weten dat Peshawar de hoofdstad is van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Gevraagd naar andere steden in de regio, kan u er geen enkele noemen (CGVS, p.15). Dit is zeer merkwaardig. Mardan, de tweede belangrijkste stad van de provincie, is volgens u "erg ver" (al kan u allerminst zeggen hoe ver erg ver is) (CGVS, p.15), terwijl Mardan slechts vijfenzestig kilometer van Peshawar verwijderd is. Van Nowshera heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.16), terwijl het de hoofdstad is van het gelijknamige district dat aan Peshawar grenst en volgens de info een van de grootste steden van de provincie waar u zou hebben gewoond.

Voorts gevraagd naar namen van andere Afghaanse vluchtelingenkampen, noemt u Akori en Shamshatoo, maar u weet deze kampen geenszins liggen. U stelt louter dat deze ver buiten Peshawar gelegen zijn (CGVS, p.15). Andere kampen in Peshawar of vlakbij de stad, zegt u dan weer niet te kennen (CGVS, p.15). Over uw leven in Ghazana Camp bent u voorts zeer onduidelijk. U kan niet zeggen hoeveel families daar ongeveer woonden (CGVS, p.16). Als het CGVS u vraagt hoe dit kamp georganiseerd wordt, zegt u louter dat er een school en moskeeën zijn (CGVS, p.16). Ook als u wordt uitgenodigd om te praten over uw leven in het kamp, geeft u een nietszeggend antwoord.

U antwoordt dat het kamp als een eiland is, met daarrond een rivier, waarvan u de naam overigens niet kent (CGVS, p.16). Nogmaals gevraagd om te verhalen over uw leven daar, zegt u dat u daar hetzelfde deed, dat u geiten en duiven had (CGVS, p.17). Dit is allemaal weinig doorleefd. Een foto waarop u in Peshawar te zien bent, kan u ook al niet tonen. U zegt dat die foto's misschien thuis zijn (CGVS, p.17), maar heeft geen inspanningen gedaan om die na het persoonlijk onderhoud nog aan het CGVS te bezorgen.

Verder maakt u het ook niet aannemelijk dat u vanuit Pakistan naar Nangarhar zou zijn teruggekeerd. U legt geen repatriëringsdocumenten neer, noch enig geloofwaardig stuk dat in Kama zou zijn afgeleverd (CGVS, p.10). Verder slaagt u er op geen enkel moment in deze terugkeer in de tijd te situeren. U zegt niet te weten in welk jaar, laat staan in welke maand van welk jaar u met uw familie naar Nangarhar zou zijn gegaan (CGVS, p.4). Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de duur van uw verblijf in Kama. U meent dat u daar drie jaar verbleef (CGVS, p.4), hoewel u bij de DVZ nog beweerde dat u daar vijf jaar was (verklaring meervoudige aanvraag van 8 juli 2016, vraag 10). Dergelijk tegenstrijdig relaas ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ook uit uw overige verklaringen kan niet worden afgeleid dat u in Kama geweest bent. U kan bijvoorbeeld niet verduidelijken welke andere districten van Nangarhar tussen Kama en de grens met Pakistan gelegen zijn (CGVS, p.13). Districten zoals Qarghayi (CGVS, p.13), Nurgal (CGVS, p.13), Alingar (CGVS, p.13), Mehterlam (CGVS, p.13), Deh Balah (CGVS, p.17) en Pachiragam (CGVS, p.14) kent u niet, hoewel deze weliswaar niet aan Kama grenzen maar toch op nabije afstand gelegen zijn. Van Asadabad en Pul-i Alam, de hoofdsteden van de aan Nangarhar grenzende provincies Kunar en Logar, heeft u schijnbaar nog nooit gehoord (CGVS, p.14). Bekende plaatsen zoals Darunta (vlakbij Jalalabad en bekend van de dam), Ghazi Amanullah Khan Town (de nieuwe, moderne stad vijftien kilometer ten zuidoosten van Jalalabad en op zeer nabije afstand van Kama) en Landi Kotal (net over de grens met Pakistan en een bekend handelscentrum) blijkt u ook niet te kennen (CGVS, p.14).

U verklaart voorts dat Dadak Zalmai de districtsgouverneur van Kama was toen u daar terugkeerde. Echter, uit de info blijkt dat pas in 2014, of een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, sprake was van deze Zalmai. In 2013 was Haji Syed Rahman Momand nog het hoofd van Kama. Dit is dan weer een naam die u niets zegt (CGVS, p.18). Elders blijkt dan weer het ingestudeerde karakter van uw kennis. U zegt bijvoorbeeld dat de school in de regio de Malik Shirindel school is. U weet aanvankelijk niet te zeggen tot welke graad men daar school kan lopen, terwijl uw zestienjarige broer er wel een leerling zou zijn (CGVS, p.20, 21). Verder slaagt u er wel in de namen van de Afghaanse kalender op te sommen maar gevraagd hoe de zevende maand heet, kan u dat niet zeggen (CGVS, p.5). Evenmin kan u verduidelijken welke de zomermaanden zijn (CGVS, p.21).

Ook bij het profiel dat u zich aanmeet, rijzen ernstige twijfels. Ten eerste kan worden opgemerkt dat u, zoals hierboven al werd opgemerkt, ongeveer vijf jaar ouder bent dan u zelf wil toegeven. Dit betekent dat u mogelijks ook langer naar school bent gegaan. Dat u de ene keer verklaart dat u vijf jaar school liep (verklaring DVZ van 8 juni 2015, vraag 11) maar het tijdens een volgend gehoor over zes jaar heeft (CGVS, p.3), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook uw verklaring als zou u ongeletterd zijn, is niet geloofwaardig. Dat u er na zes jaar onderwijs niet zou in slagen om enkele eenvoudige gegevens op uw taskara te lezen, lijkt zo goed als onmogelijk. Ook elders blijkt dat u niet eerlijk bent over uw opleidingsniveau en activiteiten. Gevraagd wat u in Kama deed, antwoordt u dat u enkel met de geiten bezig was (CGVS, p.11). Dit is merkwaardig voor iemand die de oudste zoon zou zijn en op dat moment al minstens achttien jaar oud moet zijn geweest. U stelt dat u vier, vijf of zes geiten had en dat uw aanwezigheid vereist was toen de "kudde" ging grazen (CGVS, p.11). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat een volwassen man zich enkel en alleen hiermee zou bezig houden. Nogmaals gevraagd welke andere taken u had, zegt u dat u de geiten eten gaf en dat u bij uw dieren was (CGVS, p.12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kama gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kama heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Overigens blijkt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas uit het volgende. U beweert dat u problemen kende met de Taliban omdat uw vader niet toeliet dat u hen zou vervoegen. Dit is geheel in tegenstrijdigheid met wat u eerder nog zei, namelijk dat u Afghanistan moest verlaten omdat u door de Afghaanse autoriteiten gezocht werd, zij zouden hebben gemeend dat u een spion van de Taliban was (Minteh Bureau, fiche NBMV van 12 mei 2015).

Gezien al deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 16 februari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer .

Uw documenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Integendeel, u legt een taskara neer die overduidelijk vals is.

Immers, dit document dient uw beweerde leeftijd te bevestigen, terwijl uit leeftijdsonderzoek toch gebleken is dat u ongeveer vijf jaar ouder bent dan u zich voordoet. Bovendien zou u bij afgifte van deze taskara veertien jaar oud zijn geweest (CGVS, p.4), terwijl u op deze foto onbetwistbaar ouder bent. Wat betreft de taskara die uw vader zou toebehoren, merkt het CGVS nog op dat uit dit document niet kan worden opgemaakt dat dit inderdaad uw vader is. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze identiteitsdocumenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en herkomst te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende bijkomende stukken neer: een kleurenkopie van "*Proof of Registration*"-kaart, een document getiteld "*Expanded Programme on Immunization*", een verslag van het "*Kuwait Teaching Hospital*", een "*Progress Report*" van de "*Superior Model School Peshawar*", een onvertaald en onbenoemd document, verschillende bevestigingsbrieven van voorgehouden familieleden met kopieën van verblijfstitels en een attest van inschrijving voor Franse les (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees te worden geviseerd door de taliban door het feit dat hij weigerde deel te nemen aan de jihad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Pakistan nu (1) hij dit met geen enkel document staaft, (2) ook zijn verklaringen met betrekking tot de reden en het tijdstip waarop zijn familieleden naar Pakistan zijn verhuisd niet kunnen overtuigen, (3) het verder opvalt dat verzoeker naar eigen zeggen enkel het Urdu machtig is en hij zich ook het Engels - de tweede landstaal van Pakistan - naar eigen zeggen ook slechts in België eigen zou hebben gemaakt, (4) verzoekers geografische kennis over de regio waar hij zou hebben gewoond tot zijn terugkeer naar Nangarhar bovendien lacuneus is, alsook omtrent andere Afghaanse vluchtelingenkampen dan het Ghazana Camp en (5) verzoekers verklaringen over het leven in Ghazana Camp voorts zeer onduidelijk en oppervlakkig zijn; (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker vanuit Pakistan naar Kama, Nangarhar zou zijn teruggekeerd nu hij geen enkel geloofwaardig stuk voorlegt waaruit de repatriëring zou kunnen blijken, hij er bovendien niet in slaagt om deze terugkeer in de tijd te situeren, verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van zijn verblijf in Kama en zijn geografische en politieke kennis van de regio bovendien lacuneus is; (iv) er daarenboven geen geloof gehecht kan worden aan het profiel dat verzoeker zich toemeet; (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden verblijf in het district Kama, in de provincie Nangarhar er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan; (vi) verzoekers vluchtrelaas hoe dan ook ongeloofwaardig is nu hij beweert problemen te hebben gekend met de taliban omdat zijn vader hem niet toeliet dat hij hen zou vervoegen, hetgeen geheel tegenstrijdig is met zijn verklaringen in het kader van de fiche Minteh waarbij hij aangeeft dat hij Afghanistan moest verlaten omdat hij door de Afghaanse autoriteiten werd gezocht omdat die meenden dat hij een spion van de taliban was en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk te hebben verbleven in het Ghazana Camp in de provincie Peshawar in Pakistan, noch dat hij afkomstig zou zijn uit het district Kama in de provincie Nangarhar in Afghanistan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn weigering om deel te nemen aan de jihad en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis nog op wijst dat hij ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming wel degelijk minderjarig is, zoals blijkt uit de authentieke taskara die hij heeft voorgelegd, gaat hij volledig voorbij aan de beslissing van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 21 mei 2015 ouder is dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar deze terecht opmerkt dat de door verzoeker neergelegde taskara niet van aard is om deze conclusie te wijzigen: "(…) *Integendeel, u legt een taskara neer die overduidelijk vals is. Immers, dit document dient uw beweerde leeftijd te bevestigen, terwijl uit leeftijdsonderzoek toch gebleken is dat u ongeveer vijf jaar ouder bent dan u zich voordoet. Bovendien zou u bij afgifte van deze taskara veertien jaar oud zijn geweest (CGVS, p.4), terwijl u op deze foto onbetwistbaar ouder bent.* (…)". In zoverre verzoeker deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, dient te worden benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gepeild zou hebben naar de leeftijd van verzoeker op het ogenblik dat zijn ouders Afghanistan verlieten en het, gezien zijn minderjarigheid toen, niet van hem kan worden verwacht dat hij weet in welk jaar zijn ouders naar Pakistan verhuisden, kan de Raad allerminst overtuigen. Van iemand die beweert van Afghaanse nationaliteit te zijn maar in Pakistan te zijn opgegroeid, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij enigszins duiding kan geven van de reden van het vertrek van zijn ouders en andere familieleden, *quod non*.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gedaan naar de echtheid van de door hem voorgelegde taskara, wijst de Raad erop dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen Pakistan als referentieland zou gebruiken, dient opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kama, in de provincie Nangarhar, noch dat hij in het Ghazana Camp in Peshawar in Pakistan zou hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de pertinente motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ook met de thans voorgelegde documenten slaagt verzoeker er niet in om de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.
Wat betreft de "*Proof of Registration*"-kaart dient te worden opgemerkt dat het slechts een kleurenkopie betreft die door het nodige knip- en plakwerk eenvoudig te fabriceren is en die aldus geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit.

Daarenboven dient opgemerkt dat de geboortedatum die op het stuk wordt vermeld, met name 1 januari 1992 nogmaals afwijkt van verzoekers verklaringen als zou hij op 22 april 1998 zijn geboren.
Het verslag van "*Kuwait Teaching Hospital*" en het "*Progress Report*" van de "*Superior Model School Peshawar*" bevatten geen biometrische gegevens. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.
Het document getiteld "*Expanded Programme on Immunization*" en het onvertaald en onbenoemd stuk zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.
De verschillende bevestigingsbrieven werden duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertonen aldus een gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het loutere feit dat er kopieën van verblijftitels werden toegevoegd van deze personen, kan hieraan geen afbreuk doen, noch kan hieruit blijken dat het werkelijk om familieleden van verzoeker zou gaan.
Het attest aangaande de inschrijving voor Franse les werd in België opgesteld en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in Kama, in de provincie Nangarhar heeft verbleven, noch in n gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	A. VAN ISACKER